

Nr 630

Av herrar **Hamrin** och **Rimmerfors**, om utredning angående
förskolbarnens tillträde till biograflokaler.

Frågan om barnens i förskolåldern tillträde till biograflokaler har, i trots av den icke ringa uppmärksamhet som i skilda sammanhang ägnats detta spörsmål, ännu icke vunnit någon tillfredsställande lösning. Man måste nämligen finna det ur många synpunkter betänkligt, att barn i de känslomässigt ytterst ömtåliga åldersgrupper, det här gäller, skall äga rätt att utan stödet av någon äldre person besöka gängse biografföreställningar med allt vad detta innebär av risker främst ur mentalhygienisk synpunkt. Inte heller kan det ur andra synpunkter vara önskvärt, att dessa småttingar kanske söndag efter söndag tillbringar de ljusaste timmarna av dygnet i de mörka och förvisso icke särskilt hälsosamma lokaler, där biografernas matinéföreställningar äger rum. Även ur ren ordningssynpunkt måste man beklaga, att barnen, såsom nu sker, lämnas i stort sett utan tillsyn.

Starka skäl synes sålunda tala för att detta spörsmål om de minstas biografbesök blir i någon form föremål för uppmärksamhet och åtgärder från det allmännas sida. Enligt gällande lag och förordning är, som bekant, tillträdet till biografernas föreställningar i andra avseenden kringgärdat med vissa regler, med hänsynstagande sålunda till föreställningarnas beskaffenhet och den besökandes mognadsgrad. Något principiellt nytt skulle det följaktligen alls inte innebära, om något stadgande infördes med sikte på förskolbarnens biografbesök.

Vi finner det angeläget erinra om att man i andra länder vidtagit begränsande åtgärder med avseende på förskolbarnens biografbesök. Så har skett t. ex. i England.

Vid frågans tidigare behandling har från en rad auktoritativa instanser starka opinionsyttringar framkommit till förmån för en gränsdragning, som särskilt tar hänsyn till barnen i förskolåldern. Sålunda har en rad lärarorganisationer, Målsmännens riksförbund samt Sveriges husmodersföreningars riksförbund uttalat sig i den riktningen. Medicinalstyrelsen har också gett sin anslutning till tanken på en gränsdragning, lämpligen vid 5-årsåldern, en ståndpunkt som också biträdades av skolöverstyrelsen.

När detta spörsmål om fastställandet av en minimigräns för barnens tillträde till biograflokaler vid 1954 års riksdag var uppe till behandling, ansåg sig också vederbörande utskott kunna konstatera, att »flertalet barn-

psykologer torde vara ense om att barn i förskolåldern knappast har något utbyte av film, men lätt kan ta skada av enskilda skrämmande filminslag». Utskottet ansåg det också vara »till gagn för barn i angivna åldersgrupp, att deras biografbesök uppskjutes». Emellertid ansåg utskottet det vara de enskilda hemmens sak att här ta ansvaret, icke samhällets. Riksdagen avslog också den ifrågavarande motionen.

Det synes oss, som om detta resonemang, enligt vilket ansvaret helt lägges på hemmen, medan samhället frånsäger sig alla förpliktelser, icke kan godtagas. Hem och samhälle bör i en angelägenhet som denna gemensamt söka en lösning, varvid det synes ofrånkomligt, att strikta regler fastställas på sätt, som ovan anförts.

Med stöd av det sagda hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning angående förskolbarnens tillträde till biograflokaler med sikte på att åstadkomma en sådan ordning, att dylikt tillträde icke medges, med mindre barnen befinner sig i sällskap med vuxen person.

Stockholm den 26 januari 1956

Yngve Hamrin

Einar Rimmerfors
